

יום אלים

נשף שערנה החברה באומי מלון „דן-כרמלי“ בחיפה ציין את „יום ההר לדת“ 25 להיווסדה של חברת אליום. לנשף זה שתחילתו שולחנות ערוכים וארוחת ערב תניגית, וסיומו ריקודים לצלילי תזמורת. הזמנו ובאו כל עובדי החברה. אנשי ים וחוף כאחד. שנמצאו אותה שעה ביבשה והיו מסוגלים להגיע למקום האירוע, ותיקי ותיקים, ביניהם גימלאים, וצעירים שזה עתה אך החלו את צעדיהם הראשונים בחברה. נפגשו איש עם רעהו, אשה עם רעותה, באותה שעה שייחודה ל„קוקטיל“, לאחר מכן הופנה הקהל לאחד האוכל הגדול, להסב סביב שולחנות ערוכים — ותכנית הערב החלה.

על הערב ואירועיו — ראה כתבה מיוחדת המתפרסמת בעמודים הבאים. 25 שנים לפעולת החברה, בתוך 30 שנות קיום המדינה, הם פרק זמן נכבד יחסית, האוצר בקרבו פריצת דרך הרשה, תקווה מסחרית, מוניטין גובר והולך והצלחה בלתי מבוטלת — לחברה עצמה ולעובדים בה על מחלקותיה ושי לוחותיה.

תם התג ואנו שבים לחלוץ, כשהמ"טרה והתקווה: לעשות ככל יכולתנו שמי הצית היובל השנה לא תבייש את הראשונה.

ינם כיפור תשליה. הצופרים יללו מרות, והפרו את שלוות התג. עם ישראל הקיז את דמו במלחמת קיום אכזרית, אנויות גרעינים רבות ענגו במימי המפרץ, ומסיבות מובנות, התעורר צורך דחוף ביותר, לפרוק את מטעני היקף במהירות המירבית, ולשהררן למסע נוסף, א.מ. תל-אביב עמדה ליד הרציף מס' ייעת לידים עובדות לפירוק מטענה. למעלה ממחצית עובדי המחלקה בנמל גייסו לצה"ל, לא ניתן היה בשום פנים ואופן להשיג עובדים.

דומה כי היה זו הפעם היחידה בי ימי היי, שנחשפתי בתחושת תסכול ומעקה מפתיעה ומהממת, והיאוש התל לכרסם בי. אה... כמו מן השמים, הם החלו להרי פיע על הרציף, תחילה בודדים, אחד אחד, ולאחר מכן בקבוצות, התכוננת בהם, נערים עדיין, עור פניהם חלק, ללא חתימת זקן, טורכים ידיהם בעצבנות, עיניהם כבושות בקרקע, השתו עלי מבט מבוויש ובלתישה קמוצת שפתיים, בקול דמטה דקה, ביקשו להת" נדב ולסייע בעבודה, אדיר הפצם, כך הצהירו, לעשות משהו למען המדינה, אני בוחן אותם בקפידה, תלמידי „בסמ"ח, נערים ככל הנערים, ככל לא נראו לי „הוצפניים“, עוקצניים והיוי רים“, חסרי דרך ארץ, כטייבם שכה

מרכיב להשתמש לגבי הדור הצעיר... כל מי שהתנסה בכך, מודע לעובדה עד כמה מפרכת היא העבודה בבטנן של אנויות התפורות, קשה ומייגעת גם לאני שים מבוגרים האמונים לכך, כל שכן לנערים צעירים וחסרי ניסיון, אך הרבה ברירות לא נותרו לי! נטפסים זיעה מכף רגל ועד ראש, בחירוק שניים ובהתמדה משגעת, גרפי את ערמות הגרעינים לעבר פיות השאי" בה, כשרגליהם מבוטלות עד לברכיהם בים התבואה, כל צעד מאמץ עליון, מעלה בעקבותיו שובל אבק דחוס, המסמא את העיניים, ומקשה על הנשימה, וצורב את הגרון, עקבתי אחריהם בדאגה שעה שעלו והעפילו בסולם האנכי מבטן האניה לעבר הסיפון, חלקם נותרו במחסן יפן כי לא עמד להם הוכח במאמץ הטיפוס, יומם ולילה עבדו על האנויות, כשהי משמרות בנות שתיים-עשרה שעות כל אחת! והיה לו ליום יתרון על הלילה, עקב הוראות מפוקשות היה הנמל שרוי באפלה מוחלטת, בסיועם של פנסי כים חוזרים, מגששים באפילה, שרבו הנערים דרכם לעבר מהסני התבואה, אחד אחד, הובלו על ידי הפועלים, בהרדה ותקוה בלב, שיעברו בשלום את עשרות המפגעים והמכשולים שגזבו בדרכם על הסיפון, עוד כשרם החלו את עבודתם.

זכור על...

**רב חובל
אהרון גולן**

רב חובל גולן הוא עובד חדש באליים. כשנה וחצי שהוא משרת באגודת החברה. אף על פי כן זהו פרק זמן מספיק בהחלט כדי לתהות על קנקנו של מקום עבודה, על היחסים השוררים בו, בין העובדים לבין עצמם ובין העובדים ל„בוסיים“. רב חובל גולן הוא חדש באליים, אך לגמרי לא „חדש“ בים. יש לו נסיון בים ובחברות ספנות אחרות. על כן רק טבעי הוא שאחת מן השאלות הראשונות שאנו שואלים אותו: האם יש משהו המייחד את חברת אליים מחברות ספנות אחרות ואם כן — מה הוא.

כל חברה ואפייה — משיב רב וחבל אהרון גולן — התשובה הבלוטת ביותר שאני יכול לפרוץ הוא בין חברות אחי רות בהן שרתתי לבין אליים. אני ודאי לא אהרס הרבה וקרוב לוודאי שאחזור על דברים שאמרו רבים לפני: באליים אינך מספר. אתה אדם. אתה לא הולך לאיבוד במבוכי המשרדים. בין כל הפקידים והממונים המיותרים, הכל יותר קומפלקט. מתפקד בצורה יעילה ועניינית יותר. הן לגבי כלל העסק, הן לגבי הפעילים הפרטיים שלך. אתן לך דוגמה

זכור לי, כי ביום השלישי למלחמה התבקשתי על ידי הנהלת בית הספר לבשר תלמידים כי מנהלם סגן אלוף בחיל השריון, נפל בקרב. הפסקתי את העבודה לדקות ספורות. הנערים נאספו לחדר האוכל. עת מטיי סכת החרישו. עיניהם מרצות. אוצרים בקרבם יגון עמוק. השתררה דממה קפואה. שהורעתי רק על ידי שקול חרישי. ויבבה חנוקה. מנהלם היה נערץ עליהם. זאת ניתן היה להבחין מיד, מי שלא חזה בפניהם של הנערים. לא ראה תונה מיסיו!

עובדה שלא תסולא בפז. עשרות אלפי טונות של גרעיניים. דורה. טויה. שעורה. וחיטה מצאו דרכן אל בנן הממטרה. ומשם הוסעו ומלאו את אסמי התבואה ברחבי הארץ. ומפרץ חיפה התרוקן מאניות. היה להם. לילדי כסמית חלק חשוב ונכבד ביותר במשימה היונית זו. אני תקוה. כי במרוצת השנים. בשעה שרושם דברי הימים ילקט. ויסווג. למען ההיסטוריה. את החומר הרב שהצטבר על מלחמת יום הכיפורים. לא ייגרע חלקם של ילדי כסמית. אין ספק! ראויים הם לכך!

ממחירות שלא תאמן.

הרבה יותר מקצועי. עובדה נוספת התיר רמת לענין היא שלא קיים ניכור בין התוף לבין הים. קיים שיתוף פעולה מלא בין אנשי המשרד לבין אנשי האי ניות. בחברות אחרות בהן עבדתי הפריי דה תהום עמוקה בין אלה לאלה. פשוט. שתי ממלכות נפרדות ועוינות זו לזו. עכשיו נחזור לענין הפרטי שלי: כשאחת מפילג בים. רחוק מהבית ויודע כי למשך פחתך יש כתובה לאן לפניך שעה שהם נתקעים בכעיה כלשהי: כשאחת יודע שיש מי שיסמך אותה בלי גיגוני בירוי קראטית ויעשה ככל הניתן כדי לסייע. אתה מפליג בראש נקי. אין לך מועקות ובסופו של דבר אתה מבצע את עבודתך טוב יותר. ככל שהימאי מוטרד פחות ממה שקורה בחוף. כן ימלא את תפקידו טוב יותר. זה דבר ידוע.

אהרון גולן, גבר גבהי קומה וחטון למראה. נולד לפני 39 שנים בפתח תקוה. אולם עוד בהיותו ילד עקרה הי משפחה לחיפה ובאן החל תרופך שלו עם הים. שלב ראשון — האגודה הימית של „הפועל“. אחר כך — בית הספר הימי בחיפה. ב'1954, כאשר נסגר בית הספר בחיפה. הוא עובר עם בני מחזורו לבית הספר החדש שנפתח בעכו. ב'1957 הוא מסיים את בית הספר בעכו וניסגה על בני המחזור השני שלו. במחזור שלי היו 37 בוגרים. — מספר ר/ח גולן — אנשי סיפון ומכונה. אולם עד כמה שידוע לי. אני היחיד מבני המחזור הזה שמשרת עדיין על אניה. עם סיום בית הספר בעכו הוא מתגייס לחיליהים. מוכרז בקורס חובלים כהניך מצטיין. משרת על המשחתות ועם שיח' רירו. ב'1960. הוא מצטרף לצי הסוחר כקדט סיפון. כשש שנים לאחר מכן הוא כבר מקבל לידיו פיקוד על אניה. לאחר שעמד בבחינות כרביחובל. חלק ניכר מעבודתי בים. — נזכר ר/חובל גולן בנימה נוסטלגית במקצת — היה בקווים למערב אפריקה. באניות שהובילו משם כולי עץ לתעשיית הלבני דים בארץ. זה היה קו קשה. אבל היה בו הרבה אתגר. צוותי האניות הישראלי ליות שהפליגו בקו זה התחרו כל העת בינן לבין עצמן מי יכניס יותר כולי עץ לאניותיו. שקענו שם במדידות ומי טובים כדי לא לאכזר נפח על יד הננסת. כולי עץ קצרים למקומות ארוכים ולהפך. לא קיבלנו או שעות נוספות וגם לא

חדמה- חכ"ם בחכון בעכו

כפתורים נוריות, ספרות ואותיות דיגיטאליות, צפירות אלקטרוניות, חיבהובים — כל אלה יוצרים תחושה של מיסתורין וקצת אווירה של סרט מסודרה בדיונית. אבל בסך הכל, ארבעת היחידות הנפרדות שעושות את ה"חנינה" האלקטרונית-דיגיטאלית הזו הן מערכת ה"מדמה" מכ"ם" של המכון בעכו והן מייצגות גשרי-פיקוד של אניות מודרניות. יש שם, בחדרים נפרדים, 3 יחידות, המייצגות כל אחת אניה נפרדת. היחידה הרביעית היא מחשב הבקרה, המפקח על כל השלוש, מזין אותן בנתונים הדרושים ל"משחק", צופה ב"מלחמה", מכניס לזירה נתונים של רוח, זרמים וכדומה וכן עצמים חדשים.

מחשב-בקרה זה, שלתוכו מזינים תוכי נותנים שונים של מיפגשו כלו שיט בנתיב ים, כניסות לנמלים, מעבר במיצר רים וכיוצא באלה — כל אלה עם מהיר ריות, טיות ושאר גורמים המועתקים במדויק מן המציאות — מסוגל לספק לכל אחד משלושת היחידות כסלולים מטרות שונות (אניות, סרטונים, מצופים ועוד), נתוני האניות שהוא מספק הם אוטנטיים — סוג האניה, עומקה, כוטר התימרון שלה, רגישות ההגה ושאר תנאי

נות המאפיינת אותה. הרעיון המרכזי של כל המערכת הי"חכמה" הזו היא לתרגל את התניכים על יבשה, אבל תוך נתונים ותנאים אוטנטיים, לאמן אותם בניצול מהיר ויעיל של האינפורמציה שמספק המכ"ם באניה כאשר נדרשת הערכת מצב — בעיקר בעת תימרון האניה. בכניסה לנמ" לים והתקשרויות בים הפתוח. המערכת החדשה, העומדת עתה לרשות התניכים במכון שבעכו, היא מן הסוג

בנוס על מסען מלא יותר, זה היה ענין של פרסטידיה מקצועית. העבודה הייתה די מסוכנת. בעיקר כאשר היינו טוענים את הבולים בים הפתוח ולא בנהרות. בתחנה הראשונה היינו מעלים על הסי 100 כ"ס. שהפקודים היה לרדת לרפסודות העצים שצפו בים. לפרק אותן ולהגיש מהן את כולי העץ למטופים ולהטעין את כולי העץ במחסנים ועל הסיפון. זה היה לוקח כחודש לשוט בין מצבור העצים ולהטעיןם באניה. לעתים היינו מבצעים את העבודה בלב ים כאשר מתחללת בו סערה והגלים גברי הים. כל אחד מקציני הסיפון קיבל על אחריותו את אחד ממחסני האניה והיה שווה בחיכו כדי לפקח על סידור הברי לים. לעתים היינו נמצאים בתוך המחי שנים האלה 48 שעות ברציפות. לא היה כוח ולא השק לעלות למעלה כדי לאכול. את המזון היו מורידים לנו בחבל לתוך המחסנים. היה קשה. קשה מאוד. לא קיבלנו סיצוי על העבודה הזו. אבל היה מעניין מאוד מבחינה מקצועית ואתגרית. כ"1971. אחרי שבבית לחצו חוק שארד מהים ואהיה יותר בבית, מתקבל רב חובל גולן כמורה למקצועות המטעל וימאות כללית במכון בעכו. זה היה נוח מאוד להיות ככל האדם, להניע כל יום לפנות ערב הביתה. להיות כל שבת ורג עם המשפחה. אבל הסרו לי האתגר והסיפוק שבעבודה בים. כשש השנים שעבדתי בהוראה במכון בעכו לא חדלתי לפזול אל הים. גם המשפחה, שראתה שאינני שלם עם עצמי, החלה מרפה מן הלחץ וכ"1977 גמרתי אומר לחזור לים. אחרי עבודה של שנים רבות בחברת ספנות שנראתה לי כבית הרושת גדול, עם כל החסרונות של מקום כזה, רצייתי לנסות מקום עבודה מסוג אחר. כך הגעתי לאלים ואינני מצטער על כך. בשתי מלים: כאן נעים. הוכרתי כבר את ענין היחס האישי ואת רמתו הטובה של הצוות המשרדי אפטר גם להגיד דברים דומים על הצוותים באניות. ברי מתם המקצועית והאנושית הם טובים יותר בהשוואה למה שהכרתי במקומות העבודה הקודמים.

גשרי אניה. אולם כבר היום, עם המספר המצומצם של "מצבים", כבר ניתן לערוך באמצעותו משהקים מרתקים ביותר, ש"הכליתם אימון וקידום מיומנותו של הקצין המפעיל את גשר הפיקוד.

בו ליישם את שליטתם בתפעולו כאשר ביום מן הימים ישרתו על סוג אנייה מתקדם. שבו קבועים מיתקנים כאלה, המותקן שבמסגרת בעכו עדיין "צעיר". טרם הוינו אותו בכמות ה"מצבים" שהוא יכול לאכלס בתוכו ולהעביר אותם בעת תירגול לשלושת היחידות המייצגות

המתקדם ביותר הקיים כיום בשוק. כאחת משלושת "האניות" שבמערכת הנו קיים מכים מתקדם ביותר, האמור — בסיוע המחשב הצמוד אליו — לשתור האניות בים. מכים מתקדם כזה טעוי כיום באניות החדישות ביותר, ההיכרות קמו, בתנאי המכון, הסייע למתאמנים

התחבורה
 בן עמר שומה — מכונאי רביעי א/מ
 ערד
 אבני אליהו — השטלאי
 שי נחמן — הובל שלישי על אחת
 המיכליות
 מורדוך דניאל — לקבלת פיקוד
 ראשון בחברתנו ברכות להצלחה

משתתפים בצערו של ר/ח טייק דנאל
 על מות אביו
 משתתפים בצערו של קצין רדיו ארוך
 בועז על מות אביו
 משתתפים בצערו של סגן אברהם על
 מות אמו
 משתתפים בצערו של עמר דוד על מות
 אחיו.

זמיר מנשה — להולדת הבן
 ליר צבי — להולדת הבת
 טולדנו פרוספר — להולדת הבת
 הרצוג יעקב — להולדת הבת
 פישר הרבה — להולדת הבת
 אשכנזי יגן — להולדת הבת
 מרקוביץ ליאון — להולדת הבן
 שי נחמן — לנשואיו
 ליר נחום — להולדת הבן
 רונת דניאל — מכונאי שני, מוטור
 תעודת טייפות
 גרפון אלכסנדר — רב הובל
 סיגן אניל — הובל ראשון
 מור מוריס — הובל שני
 כץ יוסף — הובל שלישי
 פנדרסקי גינדי-צבי — הובל שלישי
 ג'ראבי אקני — מכונאי ראשון
 דיתרים אלה הוצאו לאחרונה ע"י משרד

יפת החיים — להולדת הבן
 אזולאי יתגן — לנשואיו
 דגל אריק — לנשואיו
 בן עמי שרעה — לנשואיה
 וויסניץ מיכאל — להולדת הבן
 סדמה אדוארד — להולדת הבן

עם הלומדים בעכו

יום חול בצהריים. ה"תלמידים" במכון בעכו יוצאים מכתותיהם אל השמש החורפית. אלה מהם, הנימנים על ימאי אליום, יוצאים מהחצר, פונים אל כלי הרכב ונוסעים לעיר העתיקה, לאחת מן המסעדות הגדולות, שם נערכת ה"סעודה המסורתית" שבה לוקחים חלק אנשי הים מזה ואנשי המשרד מזה. סוג זה של מיפגשים הפך כבר לענין של מסורת. המזון המשובח, האוירה בלתי פורמאלית, "מרכיבים" על המכון ומוריו, שומעים אינפורמציה, מתעניינים לדעת איך הולך בלימודים — מכאן, ומה הסיכויים לאניות חדשות ולקווים חדשים, מכאן.

ליום הקשים, במקצועות מסוימים. שצריך לשוב את הראש כדי לפתור אותם. אלי עמר דורון, בינתיים רב-מלחים (ובעתיד הנראה כבר לעין קצין טלוי) מספר כי את התרגילים הכמעט בלתי ניתנים לי פתירה פותר לו בחיך קל איש אחד. אותו הוא פוגש בערבים באיזה בית קפה שקט בעכו. שם, על כוסית משקה. או בקבוק בירה. מנתח האיש הזה את התרגיל ומוצא את הפתרון כהרף עין. מסתבר כי אותו גאון אינו אלא אחד מהחוסים בבית החולים לחולי רוח שבי עיר. מסתבר כי לא רק אלעמי דורון נעזר בו. גם עמיתיו לשעבר של איש זה. אתם עבדו במכון מחקר נודע, באים מפעם לבקרו ומביאים לפניו בעיות הטעונות מיצות...

אלעמי, בחור חסון, בעל חוש הומור ולשון חדה. נולד לפני 38 שנים בחופה. היה בצופי ים ובגיל 17 עלה על אניה נעדר סיפון וכעבור שנה הלך למלא את

חור לאלים קדש. עכשיו, כאמור, הוא לומד לקראת הסמכה לקצין (סיפון) שני. הקורס עומד להסתיים בחודש פברואר. בינתיים אין בעיות. — אוטר אלברט — הלימודים הולכים קל וחלק. התכניות הלאה? להפליג. להמשיך ללמוד ולהתקדם.

בין תומס לדג מטונן ובין כוס בירה לשישליק משהחיים על ה"בקפיר", על אלה שקיבלו בבת אחת "בוחטה" רצינית ועל אלה שבחשבון סופי נשארו חייבים כסף לחברה. מספרים חזויות מחוי המכון על "שעורי הבית והתרגי-

בקורס לקצין שני/סיפון מצויים המי שה ימאים מאלים. אחד מהם הוא רמי אלמונינו בן ה'27. שהגיע ארצה ממרוי קו כתינוק. את דרכו בים החל כאיש "זבולון" בנתניה ואת שרותו הצבאי עשה בתיל הים. משם עבר לצי הסוחר ובי 1977 הגיע לאלים.

חברו לקורס הוא אלברט דוסטן. בן 23. יליד טרס. גם הוא הנדן, "זבולון" נתניה. סיים את בית הספר הימי בעכו. הפליג הודסים מספר קדש על מיכלית של אליום. התגייס לחיל הים. שרת 3 שנים על, "טיל" ובתום שרותו הצבאי

שרותו הצבאי בחיל הים ושימש כ"בוסף על הטרפדות. כששחרר חזר לצי הסוחר וב-1974 החל משרת באל"ים כרבי-מלחמה. אחרי עשר שנות שרות בים כ"בוסף החליט אלעמי לרענן קצת את הקריירה שלו וכא לעכו לחבוש את ספסלי המכינה לקראת כניסתו לעולם של חובלי-שלישי.

ימאי אחר ה"חותר" לקראת "שלישי" הוא נמרוד אוסיץ, בן קיבוץ החותרים שבחוף הכרמל. שנים דבר לא בטוח מלבד מס הכנסה והמוות" — מחויך נמרוד בן ה'24 — "אז אם נעבור את הכניסה נחזור לים בקיץ, אולי בתור קצין שלישי". כמו מרבית חבריו סביב השולחן שרת גם נמרוד בחיל הים ובתום שירותו חזר למשק לשנה אחר כך עלת על אניית סוחר כמלח. באל"ים הוא משרת מאז שנת 1977, כל העת על סוכיות.

שניים מן המסובים סביב לשולחן הני דול, המסוב כל טוב, הגיעו אל העבודה ביום באמצעות מודעות התעמולה של משרד ההגבורה. אחד מהם הוא נחום דלוצק, בן ה'33 יליד חיפה, הלומד קצת לקראת הסמכתו למכונאי ראשי. בסוף 1966, לאחר ששחרר משרות החובה שלו בחיל האוויר חוימש, כמו שאומרים, את קשריו. ניתקל במודעה של משרד התחי

כורה הקוראת לצעירים להצטרף לצי הסוחר הישראלי. הוא הגיע למיבדקים וצורף לקורס צף, שנערך על אחת ממי" כליות אל"ים. מאז הוא משרת בחברה. הקורס הנוכחי יסתיים כמתוכנן בחודש יולי. נחום מקווה לסיים אותו בהצלחה ולקבל את הסמיכות. אבל בינתיים זה לא קל. צריך להתגבר על הרבה מאוד חומר ונותנים לא מעט זיעה.

ימאי נוסף שהגיע לים בהשפעת המר" דעה הוא משה נוימן, שנולד לפני 32 שנה ברומניה ובגיל 19 הגיע ארצה. לאחר שסיים את שרותו הצבאי ניתקל בעתון במודעה הנוכרת, התייצב, נתקבל כקדט סיפון על אחת ממסילות הברת אל"ים ומאז קשר גורלו לים. היום הוא קצין ראשון הלומד לקראת הסמכה לרבי חובל.

ליאון מרקוביץ, אף הוא בן 32, אף הוא מרומניה (עלה ארצה בשנת 1964) הגיע לים תודות להמלצתו של איש זר ובלתי מוכר. אחרי שגמרתי את השרות בצה"ל יצאתי קצת לחופשה. עמדתי על הכביש וחיכיתי לטרמפ. עצרה מכונית. האיש שנתג בה היה קשור איכשהו לענייני ני ים. אולי פקיד באחת מחברות הספ" נות. אין לי כל מושג. מעולם לא ראיתי אותו לפני כן. מעולם לא פגשתי אותו אחרי כן. בגטיעה שוחחנו והוא שאל אותי

מה אני מתכונן לעשות בחיי האזרחיים. אמרתי לו שאין לי שום מושג. למה שלא תלך לנסות להתקבל כקדט על איזה ספינה? — שאל. כשירדתי ממכוני ניוטו והוא נעלם, שאלתי את עצמי: בעצם, למה לא? הלכתי למשרד התחי כורה ושם היסנו אותי למיבדקים. לאחר מכן נשלחתי כקדט סיפון על אחת מי אניות אל"ים. אני עוד זוכר שהשכר שלי היה אז 10 דולאר בחודש. החלטתי להרוויח יותר והצטרפתי לאנית טרמפ של החברה. שם קיבלתי כבר 54 דולאר בחודש. ב'1976 הגיע ליאון מרקוביץ לדרגת קצין ראשון וכיום הוא לומד לקראת הסמכה כרבי-חובל.

שמואל מרדכי עלה ארצה סהרו ב' 1972. אחרי שסיים שם את לימודיו כמהנדס מכוניות. כשנה לאחר מכן הגיע לאל"ים ונתקבל כקדט מכוניות. הוא הת" קדם שלב אחרי שלב ובחודש ספטמבר הקודם הצטרף כעכו לקורס לקראת הסי מכה לקצין מכוניות ראשון. אם הכל ילך כשורה — הוא אימך — ננטור את הקורס בסוף ינואר. לומדים הרבה, אבל בינתיים אין בעיות מיוחדות. סעודת המיפגש מסתיימת. נמרדים באוחולי הצלחה בלימודים. ומישהו מו" סיף: להתראות בקורס הבא.

7

הגברת ברטה שיבר רעינתו של נתן שיבר מהכבודת, בכיתור העוגה.

מימין לשמאל:
מר ז. מליטוב, ג. סינקל, ל. נבו, ג. אטני ורעייתיהם

רזח קושלביץ וימיר מנור מקבלים מידי מר רקנאטי שני
למלאות 10 שנים לשרותם במשרד.

מר רקנאטי מקבל מיורי מר ז. בללים את טהנת עמדי - אליום -
רישום בספר הזהב.

מימין לשמאל: רב מלחים (קצין בדרג) דודון אליעמי, ב. שורץ, 7
י. כץ, ר. אלמחנינו ורעייתיהם.

מימין לשמאל:
רזח י. ברינג, מר לוריא, טומי זיו, סינג אנול, מר למקוביץ ורעייתיהם.

מימין לשמאל: ל. מרקוביץ, רח. מ. רנאל, א. ויצמן ורעייתיהם.

מימין לשמאל: א. הכיס, נ. דלוגץ, ר. נובק, מ. שמואל ורעייתיהם.

מימין לשמאל: רח. א. בלץ, ניצן דרורי ורעייתיהם.

לפני חפזת מכתבה מנוסה. שאין לנו ספקות בעיקר דעתו המקצועית. הוא התחיל אצלנו כקדש על "חל"אביב". גור התחיל אצלנו בחור או.ט. — היום הוא מנהל מחלקת הצוות. בזמנו, על האניה "עכו" ויפ"ר הוא טסק בגירוד חלורה וצביעה. במקרה מצוי במשרד דף המשכורת שלו. התאריך: 30.3.54. הטכר: 79 לירות ו־200 פרוטות לחור דש ועוד 29.40 דולאר. מטה מנור, שהיה אז קדט. הרוויח פחות. טעות נוספות לא קבל בכלל.

האניות הראשונות שלנו נטעו במה"ר רות של 10 קטר ווללו 25 טון דלק ליום. על אניות מודרניות עדיין לא חלמנו. לא היה לנו מספיק כסף לזה. למעשה, במו"ש של אותם ימים, ה"ל"ברסי" היתה האניה המתאימה להובלת צובר. אניות יותר מתאימות ויותר יעילות מבחינת צובר היו עדיין בגדר תוכניות עדיין לא ניבנו.

תקופת ההרצה של החברה ארכה כשנתיים כעבור שנתיים בערך, כשראינו שאנחנו צועדים על קרקע בטוחה, או במים בטוחים. החלטנו לזנק קדימה. התחלנו בהוסמת אניות חדשות אניות שהתיינה יעילות יותר ומבוקשות יותר. הוסמנו אניות במעמס של 15,000 טון. זו היתה קפיצה נחשונה. סמוך להוסמת האניות הצלחנו לקבל גם חתי הובלה לא מישראלים. אלא מחברות זרות. זה הטניק לנו את הבטחון שמאמינים לנו, שטומכים עלינו. זה גם עזר לנו להת"בס מבחינה כלכלית. באותה תקופה החלטנו גם להרחיב את שטח הפעולה שלנו ועברנו גם להובלת דלק. רכשנו מיכלית, לא חדשה, אבל כוחה היה עדיין במותניה. רכיש מנס זוכרים אותה — היתה זו ה"ס סוף". מיכלית במעמס של 13,000 טון טסקה בהובלת דלק מאודסה. היא היתה מובילה, אני חושב, בערך 300,000 טון לשנה, בוטן שכל הצרכות הדק של המדינה (כשנים '56-'55) היתה אולי מליון מאתים אלף טון. כלור מר, היא הובילה 1/2 מחצרות המדינה. האניה הזו היתה מעין בית ספר לצוותי היס שלנו. היא היתה הוסקן שעליו למדו להתגלח כמה מהחבריה שלנו.

התקדמנו עם הוסקן וניסינו לחזות מראש מה סוג גודל האניות שהאסק הבין לאומי יהיה זקוק להן. ניסינו להיות בין הראשונים להזמין ולבנות

אחת, כך שיהיה לנו מה להציע בבוא
הזמן. כשהזמנו את הרטיני, לפני
כ־25 שנה, כמעט שלא היו אגיות בגודל
זה בהוסנה.

לאחר מבצע קדש נפרצה הדרך הישית
מאילת והונח צינור הנפט צפונה. מאז
הפכנו לגורם לא מבוטל בהובלת הנפט
לאילת.

דבר דומה קרה לאחר מלחמת ששת
הימים, כשהונח צינור הנפט הגדול. הו"
מנו מראש מיכליות כדי למיילת ערוכים
למשך סיום הנחת הצינור והפכנו לגורם
חשוב בהובלת הנפט לאילת.

חברת ספנות זה לא רק האגיות. אגיות
יעילות ומובות עדיין אינן ערוכה להצי"
לחה מסחרית. חייבת להיות התשתית
האנטישית. עוד מיום יסוד החברה היינו
מודעים לעיקרון כי את אגיות הפלדה
מפעילים אנשים במר ודם ואנו צריכים
לחת עדיפות ראשונה לפיתוח האדם
בחברה. היינו תדורי אמונה שהתשתית
האנטישית הינה היסוד לחברה טובה ו"
יעילה.

עוד בשנים הראשונות נתנו בטי"
להכרה זו במיבנה האגיות. מיקמנו את
מגורי הדרוגים באמצע האניה. עד אז
היה נהג — לשעות הפרדה: הדרוגים
בירכתיים והקצינים במרכז האניה.
אנחנו בנינו את כל המגורים במרכז
ושמנו דגש על הרווחה והנוחות בתוכם.
הימאים הכירו לנו טובה תחת טובה.
הפכנו לשם דבר בספנות הישראלית
ביחסים הטובים שבין ההנהלה לעובדים.
לא רק בים הצלחנו לגדל דור של ימאים
טובים ומסורים, דאגנו גם לצוות עובי"
דים מסור בחוף.

הערב, כשאני סוקר את 25 שנות
קיום החברה, אני מבקש לשלוח את
ברכותי לכל הטובים אלה שנמצאים
אתנו כאן הערב ואלה הנמצאים על הר
אגיות. רחוקים מאתנו אך קרובים מאד
לליבנו.

אני רוצה גם לשלוח ברכה לעובדים
ושלנו שפרשו לגימלאות ושנתנו לנו את
מיסב שנותיהם. אנחנו איננו שוכחים את
תרומתם לפיתוח החברה שלנו.

אני מבקש גם לשלוח כמה ברכות
אישיות קודם כל לסר ספורטה, מנהל
משדרנו בתל־אביב, שלא יכול היה להשי"
תחף אתנו הערב בגלל מחלתו. ברכה גם
לסר אלפסי משדרנו בתל־אביב, המח"
לים עתה ממחלתו.

מימין לשמאל: א. אגורט, ק. גול ורעייתיהם,
הגברות כ. כהן ומרציק ובעליהם ס. אלישי תל־אביב.

מימין לשמאל:
רחם ז. תירוש, א. למרזי, מר. א. ברכה, מר. א. פלריו, מר. י. רקנאטי ורעייתיהם.

שולחן הוהיקים. מימין לשמאל:
נחן שיבה, מר. ק. מולק, א. דולינגר, י. אילנברג, י. קרספין ורעייתיהם.

מיר לסקוביץ מגריל ברטים טיסה כמול לרומא וחזרה.

רנח רנאל מגריל ברטים טיסה כמול לסנטה קטרינה וחזרה.

רנח ארנון קוריס מברך כשם יורדי הים.

ברכה מגיטה גם ליעקב אולאי מחסי רדנו בתל-אביב, שנמצא כרגע בחו"ל מלאו 25 שנה לעבודתו אהנו ובשכבו ארצה יקבל את שעון הזהב המסורתי. הייתי גם רוצה לייחד ברכה לשנים שנמצאים אהנו הערב: משה מנור ורנח קושלביץ. בימים אלה מלאו להם 10 שנים של עבודה בחוף. אהנו נוהגים לציין מאורע זה בצורה מיוחדת. טובדי הים מקבלים את סיכת הזהב טובדי החוף מקבלים רק מזכרת. גם מנור וגם קושלביץ הם כמובן ימאים וחילקים ועובדים אהנו הרבה שנים. קושי — 21 שנה, מנור כמעט 25 שנה. אנו רוצים להגיש להם במעמד זה מזכרת קטנה. לפני שאטיים את דברי ברצוני להודי כיר גם את הטובדים שלנו שלא זכו להיות אהנו במעמד זה. אהנו זוכרים אותם, קשה לנו לשכוח את תרומתם לפיתוחה של החברה וזכרם יהיה תמיד אהנו.

הערב אנו מסתכלים אהורה בספוק ובנאוה על אשר עבר עלינו ואשר טעינו בתקופה של 25 השנים מאז יסוד החברה. אולם פנינו לא רק לאהור, אלא גם לעתיד. אני מאחל כי בעוד 25 שנה, כשנחוג את יובל ה-50 של החברה, נוכל להסתכל טוב אהורה בסופוק על העשינו. כשם הטובדים ברך יצחק בללי, שי' הוכיר את הזמנים הטובים פחות והטו' בים יותר, את ימי הבראשית של המשדר הקטן והאניות הישנות.

בין היתר אמר:

ידוע ואין סיבה להצניע את הדבר שאנו עובדים בחברה טובה ועילה אשר יש בה מותר לנכי חברות אחרות, בכלל וספנות בפרט.

כיוודי ים ועובדי חוף, אין לנו אולי הרבה תנאים, מוטופים לגבי עובדים בחברות אחרות, אולם המבדיל, הסייחד, והמטניק לנו יתרון קטנות האחרים הינו היחס האישי שהחברה סיגלה לעצמה מיום היווסדה, ההרגשה שאין אנו עובדי דים אלמוניים, דמויות אפורות, לטובד בחברה ש' תחזקת אינסמיות, מעט ישרי, טובד המנהל חובתו נאמנה יודע שלעובדי דה זו יש במקום כל שהוא תהודה וכי שהוא בא בבקשה לסיוע או לפתרון רעיה — באים לקראתו.

כיום חג זה לא נאמר שהכל חלק, שהכל מוטלס, רק טבעי שהיו ותהיינה טענות, תשמע בקורת על אי שביעות

רצון מסוימת מהמשקורת הלא מספקת, או מכל דבר אחר, אולם גם זו הינה ללא משקעי טרירות ללא חומות מפריי דות של ביוקרטיה, קשיחות או רישטות. אמת, לא תמיד מסתדר הכל כפי שרר צינו שיסתדר, אולם ברוב המקרים קיי' מת האון הטומעת, ישנו הרצון להגיע לעמק הטוזה, וזה הדבר המייחד אותנו מהאחרים. אלה הם הדברים הקטנים שמביעים כה רבות ובגללם רבים מאהנו ממשיכים ומחמידים כאן בהמשך מפעל היצירה.

בסיום דבריו הגיש נציג הטובדים למנכ"ל החברה תעודת רישום בספר הזהב של הקרן הקיימת לישראל, כשם הטובדים כולם.

בשם יורדי הים ברך ר/חובל ארנון קוריס. בדבריו הקצרים והמסומצתים העלה על נס את מותר אלייט מחברות אחרות וציין בטיפוק את קיום המתנג והתחשה, משפחת אלייט. הוא טייס את דבריו בברכה ומשאלת לב, שאם בעתיד תוסיף ותתקיים ההווייה המספחית תיה הוג, נחיא טיקר הטיקרים בבציעת הטובה הגדולה — עוגת ה' יובל — נתכבדה הגברת שיבר, אשתו של אחד מוותיקי הוותיקים שלנו, היא הוא נתן שיבר.

המזון היה משובח, היין לא חסר, מצב הרוח היה מרוסם. לטיפנש היה מיתח איכות משלו ואין ספק כי ייזכר לאורך ימים כמאורע שציון כהלכה את ייעודו, בתום הארוחה, לאחר הבידור והזמרה, נטרכה בקרב הנוכחים הגולת פרטיס. ר/חובל רנאל זכה בזוג כרטיסי טיסה לסנסה'קטרינה, נסיס מורחי (מטובדי המשורד) זכה בזוג כרטיסי טיסה לאילת, מכונאי ראשי יהודה לבטוביץ זכה בזוג כרטיסי טיסה לרומא, נקל לשער את עריאות הפתיחה והצהלה שליוו את ההגלה הבלתי צפויה הוג, שפרטיסה הוטנקו על ידי החברה.

ושוב פצה התומרות בניגיה והרוק' דים יצאו לחולל להנאתם — עד לשימו של נשף מחצית היובל.

בחיוך, שמחציתו לצון ומחציתו משאלת לב, נפרדו האורחים איש מרעהו באחלס: להתראות בנשף היובל.

המונסון — ברכה או קללה

הקים. השפעת המונסון, ובעיקר השפעת השקע הברומטרי החם שסעל לחצי האי ערב ניכרת גם בחופי הים התיכון, ובארצנו היא מתבטאת ברוחות הצפון מערביות הנושבות בקיץ, הלא הן ה-ברבנות'.

המונסון הקיצי הגורם לרוחות דרוי מיות-מערביות באיקאנוס ההודי ובים הערבי, מביא להופעה נוספת: סמפרטוי רת מי הים בקרבת חופי האי ערב מינומלית בקיץ למרות החום הרב. תופעה זו נגרמת עקב פעולת הרוחות הדרום מערביות המסיעות את מי הים בשכבה העליונה לכיוון צפון מזרח ומי רת, ולכן עולים מי הים הקרים ממעמ' קים למלא את החסר, בכך נוטלת טמפ' רטורת מי הים. קרוב לפני השטח.

מר כללים מברך בשם עובדי החוף.

מר י. ריקנאטי משבח את 25 השנים הראשונות.

מימין לשאל מר ת. אומסי, י. פרוץ, מ. נוימן, ד. הוכברג ורעייתיהם.

פינוי בלב-ים

ביום 30.6.78 נמנע מלה כשיר בילו יום טוב
לא רחוק מחופי הארץ. מסוק של חיל
האוויר נזקק למנוחה לכית החולים.

1. המצוץ שוכב באלונקה מוכן לפינוי והחובל הואשון קרן ניל זרב
המלחים סלמה אדוארד ממתחים.

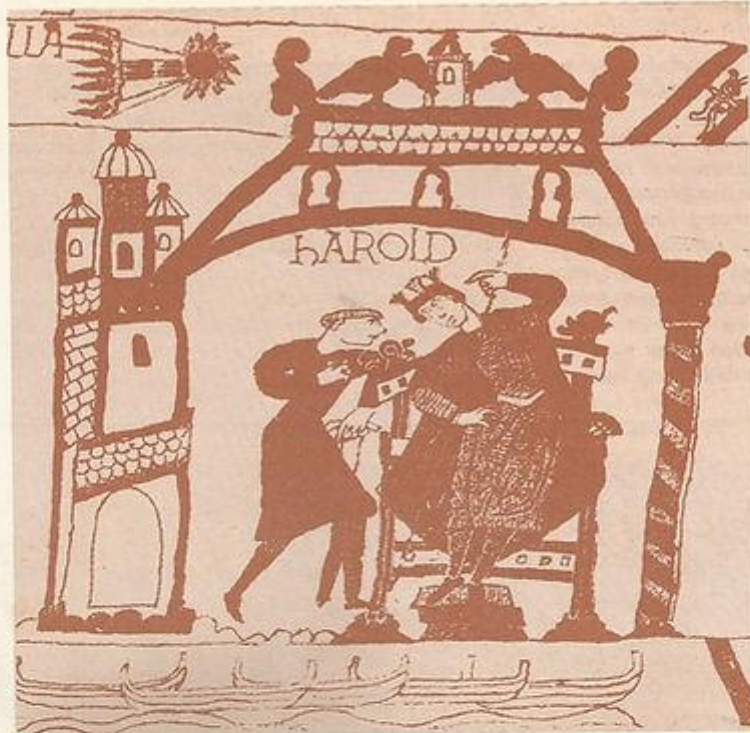
2. איש מצוות המסוק מורד לקשור את
האלונקה.

3. קושרים.

4. המצוץ מועלה למסוק.

EL YAM LOG

MAGAZINE FOR SEAGOING AND SHORE PERSONNEL
OF "EL YAM"

No. 64

WINTER 1979

Printed in Israel